

Arrest

nr. 108 579 van 26 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Shah Mansoor uit het district Tirin Kot gelegen in de provincie Uruzgan afkomstig te zijn. U bent van gemengd Pasjtoen-Tadzjiekse etnische origine. U heeft geen school gelopen in Afghanistan. Op de leeftijd van 18 jaar, u denkt in de maand hout van het jaar 1387 (februari 2009), bent u bij de Afghaanse nationale politie (ANP) in dienst gegaan. U was ambtenaar bij de directie strijd tegen de criminele zaken van de politie van Uruzgan te Tirin Kot. U werkte samen met het hoofd van de directie van de dienst criminele zaken en kreeg taken van hem. Soms kreeg u ook taken van het hoofd van de veiligheid. Uw dienst kreeg wekelijks rapporten binnen waarin gemeld werd dat de taliban aanslagen op jullie wilden plegen. Uw naam en die van uw directeur, Gulab Khan Samnowal, werden in deze rapporten genoemd. U promoveerde snel tot derde luitenant en later tot officier. De taliban kwam op een dag naar uw ouderlijk huis en vroeg naar u. U was

echter niet thuis waarop uw vader door hen mishandeld werd. Bij een bomaanslag in de regio van Kaftar Ghana raakte u gewond aan uw schouder en uw onderrug. Bij een andere bomaanslag in de omgeving van Takrak overleed één van uw collega's, twee anderen raakten gewond. Twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, op vijf hamal 1390, kwamen de taliban terug naar uw ouderlijk huis. Omdat u niet aanwezig was namen zij uw vader mee. U vermoedt dat de taliban het op u gemunt heeft omdat zij de macht in Gizab verloren hadden. U had voor de nieuwe commandant in Gizab, Aqhal Lalai, gewerkt als chauffeur, de taliban heeft u daar toen opgemerkt. U besloot uit Afghanistan te vertrekken. U heeft Afghanistan op zeven hamal 1390 (27.03.2011) verlaten en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk naar België. Op 16 mei 2011 heeft u zich bij de Belgische asielinstanties aangemeld en een asielaanvraag ingediend. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u de taliban vreest.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een identiteitsbewijs (taskara), een politiedocument betreffende begeleiding van een konvooi, een brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken betreffende uw promotie tot derde luitenant, een politierapport betreffende wraakacties van de taliban waarin uw naam wordt vermeld, een aanvraag tot promotie ingediend bij Binnenlandse Zaken, een politierapport over een aanslag in Tirin Kot, een document met daarop uw werknemersgegevens op, een brief uitgaand van het politiecommissariaat aan het hospitaal van Uruzgan naar aanleiding van een aanslag waarbij u gewond raakte, zeven foto's waarop u te zien bent in verschillende situaties, een foto genomen bij uw afstuderen van de Afghan National Police Leadership Course bij de luchthaven van Tirin Kot en een certificaat van deze cursus.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers te worden vastgesteld dat uw verklaringen voor de verschillende asielinstanties omtrent uw activiteiten in Afghanistan geenszins coherent te noemen zijn. Zo dient de aandacht gevestigd te worden op een fundamenteel verschil tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Waar u op het Commissariaat-generaal politiedocumenten voorlegde en uitdrukkelijk verklaarde dat u in dienst was bij de Afghaanse politie (cgvs p.7) stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken verschillende malen dat u in dienst was bij het Afghaans leger. Gevraagd naar uw werkgever verklaarde u dat u vanaf uw 18de officieel bij het leger was, eerst als soldaat en daarna als officier. Voor uw 18de verjaardag zou u als vrijwilliger bij het leger gewerkt hebben (vragenlijst cgvs p.2). U verwijst naar de nog toe te komen documenten als uw badges van het leger, getuigschriften van een militaire cursus. Wanneer u gevraagd wordt waarom de taliban het op u gemunt heeft antwoordt u dat dit komt omdat u in het Afghaans leger was (vragenlijst cgvs p.3). De vaststelling dat u uw verklaringen omtrent de activiteiten die aan de basis zouden hebben gelegen van uw problemen in Afghanistan aanpast aan de inhoud van de documenten die u na het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzake verkrijgt, doet concluderen dat u zich in het kader van uw asielverzoek baseert op een gefabriceerd en geconstrueerd relaas. Bijgevolg kan er alleen al op basis van deze vaststelling geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen omtrent uw vluchtmotieven.

De geloofwaardigheid van uw relaas omtrent uw betrokkenheid bij de Afghaanse politie wordt verder ondergraven doordat uw verklaringen tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal evenzeer wijzen op een uitermate oppervlakkige kennis van de veiligheidssituatie in Shah Mansoor terwijl men gezien uw afkomst en verblijf in dit dorp en uw verklaringen tijdens het gehoor betreffende uw jarenlange activiteiten in het politiecommissariaat van Tirin Kot redelijkerwijze een uitgebreide en gedetailleerde kennis hieromtrent kan verwachten. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u zich een aanslag in een moskee in Shah Mansoor herinnert stelt u dat er een incident was in een moskee, maar dat u niet weet of dit in Shah Mansoor of in een ander dorp plaats had. Daarbij zou de mullah van de moskee een paar taliban neergeschoten hebben. Wanneer u gevraagd wordt of u zich een bomaanslag in een moskee vier jaar geleden herinnert stelt u dit niet te weten en vult u aan dat er steeds problemen waren in de moskee (cgvs p.13-14). Uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie blijkt echter dat er in maart 2009 een bomaanslag plaats had in de moskee in Shah Mansoor waarbij vijf doden vielen. Gezien Shah Mansoor volgens uw verklaringen slechts zo'n 200 tot 300 huizen telt (cgvs p.15) kan dit een inwoner van Shah Mansoor niet ontgaan zijn. U blijkt zich tijdens het gehoor zelfs geen enkele aanslag in Shah Mansoor te herinneren, ook een aanslag op een school zegt u niets (cgvs p.13). Nochtans blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat de recent gebouwde Timo school in uw dorp enkele maanden na de opening in augustus 2010 een aanslag van de taliban te verduren kreeg en gedurende enkele maanden gesloten was. De aanleiding

voor de bouw van deze school was de dood van een Nederlandse militair in de buurt van uw dorp. Gevraagd of u zich een aanslag op Nederlandse militairen herinnert antwoordt u dat er veel incidenten gebeuren, en dat u niet weet wat het Commissariaat-generaal bedoelt maar dat er een groot incident was toen Nederlandse en Afghaanse troepen onderweg waren naar het Kaz Uruzgan district en dat er veel slachtoffers vielen. Uw vage verklaringen betreffende deze aanslag zijn opmerkelijk. Uit de ter beschikking zijnde informatie blijkt immers dat er in 2007 een Nederlandse militair stierf bij een aanslag in de omgeving van uw dorp, naar aanleiding van diens dood werd de hierboven genoemde school gebouwd. Bij deze aanslag kwamen echter ook negen Afghaanse burgers om, waaronder zeven kinderen. Dat u zulk incident, wat gezien het profiel van de slachtoffers toch onderwerp van gesprek geweest zal zijn in uw dorp, niet gedetailleerd kunt weergeven ondermijnt uw bewering over uw betrokkenheid bij de veiligheidsdiensten. Al evenmin herinnert u zich opiumvernietigingscampagnes in Shah Mansoor, maar stelt u vaag dat het opiumvernietigingsprogramma elk jaar georganiseerd wordt (cgvs p.5). Nochtans blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat in april 2009 de ANP, net na uw indiensttreding, een grootschalige opiumvernietigingscampagne in Shah Mansoor hield.

Op basis van deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw betrokkenheid bij de Afghaanse nationale politie. De door u voorgelegde documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Over het door u neergelegde identiteitsbewijs (taskara), het politiedocument betreffende begeleiding van een konvoi, de brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken betreffende uw promotie tot derde luitenant, het politierapport betreffende wraakacties van de taliban waarin uw naam wordt vermeld, de aanvraag tot promotie ingediend bij Binnenlandse Zaken, het politierapport over een aanslag in Tirin Kot, het document met daarop uw werknemersgegevens op, een brief uitgaand van het politiecommissariaat aan het hospitaal van Uruzgan naar aanleiding van een aanslag waarbij u gewond raakte, de zeven foto's waarop u te zien bent in verschillende situaties, de foto genomen bij uw afstuderen van de Afghan National Police Leadership Course bij de luchthaven van Tirin Kot en het certificaat van deze cursus moet opgemerkt worden dat deze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Daarenboven moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Betreffende de door u voorgelegde politiedocumenten en foto's van uzelf in politie-uniform Wat betreft het door u voorgelegde certificaat van de "Afghan National Police Leadership Course" die u gevolgd zou hebben van 24 tot 27 januari 2011 en de daarbij horende groepsfoto dient verder opgemerkt te worden dat wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt naar de nationaliteit van de opleiders op deze foto u antwoordt dat u denkt dat het Australiërs en Amerikanen zijn (cgvs p.11). Het door u voorgelegde certificaat verwijst inderdaad naar de medeorganisatie van deze opleiding door de Australische federale politie. Op de door u voorgelegde groepsfoto van deze opleiding is in het midden inderdaad een medewerker van de Australische veiligheidsdiensten te zien. Op deze foto is links van deze persoon echter eveneens een persoon te zien met een Nederlandse vlag op het uniform. Dit maakt uw verklaringen dat deze foto genomen werd op de laatste dag van deze opleiding (cgvs p.11) echter bijzonder weinig aannemelijk gezien uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat de Nederlandse missie in Uruzgan afliep in augustus 2010.

Uw gebrekkige kennis van de veiligheidssituatie ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van uw stelling deel te hebben uitgemaakt van de Afghaanse nationale politie, ze laat evenzeer toe ernstig te twifelen aan uw verklaringen over uw band met de regio waar uw tot uw vertrek uit Afghanistan zou hebben verbleven. Tijdens het gehoor bleek u immers zeer weinig kennis te hebben van reconstructieprojecten in uw dorp en de onmiddellijke omgeving van uw dorp. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of er de laatste jaren iets nieuw gebouwd of heropgebouwd werd in Shah Mansoor antwoordt u ontkennend. Gevraagd of er een school gebouwd werd stelt u dat er een school is, maar een oude school. Gevraagd of de naam Timo school u iets zegt antwoordt u dat er twee scholen zijn, een meisjes- en een jongensschool maar dat die de Shah Mansoor school genoemd worden. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt of er een nieuwe meisjesschool gebouwd werd de laatste jaren herhaalt u dat er een oude school is. Gevraagd of u ooit gehoord heeft van een school die gebouwd werd naar aanleiding van de dood van een Nederlandse soldaat stelt u gehoord te hebben dat er een nieuwe school zou komen in de Kampanie regio, maar dat u niet zeker bent (cgvs p.12). Uw verklaringen doen ernstige twijfel rijzen over uw beweerde herkomst uit het dorp

Shah Mansoor in het district Tirin Kot. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt immers dat er in 2010 een school geopend werd in Shah Mansoor gebouwd met de financiële hulp van de familie van een overleden Nederlandse soldaat. Gezien u verklaart dat u zelf twee tot drie keer per week overdag terugkeerde naar uw familie in Shah Mansoor (cgvs p.14) en dat uw familie, waaronder uw jongere broer en zus, daar nog steeds verblijven maakt het feit dat u niet op de hoogte bent van de bouw van deze school uw afkomst en verblijf uit Shah Mansoor bijzonder weinig aannemelijk.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkenen een reëel binnenlands vluchterternatief bestaat.

Om die redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correcte zich te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en uw vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van artikel 3 EVRM, en tenslotte van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in de wet van 29 juli 1991.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt geen stukken bij zijn verzoekschrift

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Luidens verzoekers verklaringen zou hij afkomstig zijn uit het dorp Shah Mansoor, district Tirin Kot, provincie Uruzgan, en zou hij in dat zelfde district gediend hebben bij de Afghaanse Nationale Politie van februari 2009 tot aan zijn vertrek naar Europa op 27 maart 2011. Verzoeker geeft echter blijk van een dermate oppervlakkige kennis van de veiligheidssituatie in Shah Mansoor dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in dit district in die periode en bijgevolg evenmin in de problemen die hij er zou hebben ondervonden.

Hoewel verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde twee tot drie keer per week zijn familie te bezoeken in zijn dorp van herkomst, Shah Mansoor (gehoorverslag, 14), blijkt verzoeker niet op de hoogte van opmerkelijke veiligheidsincidenten die zich aldaar in de voornoemde periode hebben voorgedaan. Zo blijkt verzoeker niet op de hoogte van een bomaanslag in de moskee van zijn dorp in maart 2009 waarbij vijf doden vielen, noch van een aanslag op een school in zijn dorp in augustus 2010 (*Ibid.*, 13-14). Verder kan verzoeker zich evenmin een aanslag op Nederlandse soldaten herinneren die zich in 2007 nabij zijn dorp voordeed en waarbij 9 dorpelingen, waaronder zeven kinderen, zijn omgekomen, noch over een grootschalige opiumvernietigingscampagne die de Afghaanse nationale politie in april 2009 heeft georganiseerd. Verzoekers opmerkelijke gebrek aan kennis van deze incidenten is weinig verenigbaar met zijn bewering van februari 2009 tot eind maart 2011 als agent en later als officier van de Afghaanse Politie te hebben gewerkt in het district Tirin Kot, en ondergraaft tenslotte de geloofwaardigheid van voorgehouden onafgebroken verblijf in Shah Mansoor tot aan zijn vertrek eind maart 2011. Van een officier bij de Afghaanse politie bij uitstek kan immers verwacht worden dat deze op de hoogte is van alle veiligheidsincidenten die plaatsvinden in zijn streek van herkomst, temeer nu hij beweerde er wekelijks terug te keren om zijn familie te bezoeken.

In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in deze vaststellingen te ontcrachten. Verzoeker poogt de band met zijn dorp te minimaliseren door te stellen dat hij, in tegenstelling tot wat in het gehoorverslag

werd opgetekend, slechts één maal per week terugkeerde voor slechts korte ontmoetingen van één uur. Verzoeker wijt zijn eerdere verklaring aan een foutieve verklaring van de tolk. Deze opmerking is niet dienstig, gezien ze geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier en gezien verzoeker nooit enige opmerking maakte over eventuele problemen met de tolk. Verzoeker stelt moeite te hebben om zich de veiligheidsincidenten van vier jaar geleden te herinneren, gezien hij veelvuldig werd opgeroepen voor verschillende incidenten. Deze opmerking overtuigt evenmin, gezien de geciteerde incidenten dermate ophefmakend waren dat van een officier bij de politie van Tirin Kot redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij deze in detail kan toelichten. Verzoeker meent nog dat hij wel weet had van de gebeurtenissen die door het Commissariaat-generaal werden aangehaald, doch daar geen details over kan verschaffen. Ook deze verklaring strookt niet met het gehoorverslag, waaruit blijkt dat verzoeker zich initieel zelfs geen enkel incident in zijn dorp Shah Mansoor kon herinneren (*Ibid.*, 13). Verzoeker citeert ten slotte een aantal incidenten in zijn verzoekschrift maar blijft in gebreke zijn beweringen te staven met enige concrete informatie. Hoe dan ook, voor zover de informatie zou stroken met de werkelijkheid toont verzoeker allerm minst aan dat het te dezen in zijn hoofd om spontane kennis zou gaan aangezien dergelijke informatie via meerdere kanalen kan verkregen worden. De vaststelling dat verzoeker blijkt geeft van een manifest gebrekkige kennis over veiligheidsincidenten met grote impact in zijn regio van herkomst blijft onverkort overeind en leidt tot de ongeloofwaardigheid van zowel zijn voorgehouden verblijf in het dorp Shah Mansoor alsook van zijn werkzaamheden bij de politie van Tirin Kot in de periode 2009-2011.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker nog op de bewijswaarde van de door hem voorgelegde documenten. Documenten hebben evenwel bewijswaarde voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*. Ook blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Afghaanse documenten frequent in vervalste vorm te koop worden aangeboden. De stukken 2, 3, 6 en 7 betreffen fotokopieën die omwille van het manipuleerbare karakter ervan geen bewijswaarde hebben. Indien uit de originele stukken (1, 4, 5 en 10) alsook de verschillende foto's zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker ooit werkzaam was voor de Afghaanse politie, bewijzen zij geenszins dat verzoeker deze functie uitoefende in de door hem voorgehouden periode en regio.

Wat betreft verzoekers werkzaamheden voor de Afghaanse politie merkt de Raad op dat het uitoefenen van een dergelijke functie op zich geen aanleiding geeft tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Daartoe is vereist dat verzoeker via coherente en plausibele verklaringen aannemelijk maakt dat hij als gevolg van deze werkzaamheden vervolging vreest en dat er voor hem tegen deze vervolging geen intern hervestigingsalternatief voorhanden is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers bijzonder oppervlakkige en gebrekkige kennis van de veiligheidssituatie in zijn dorp van herkomst Shah Mansoor, gelegen in het district Tirin Kot, in de periode 2009 – 2011 is onverenigbaar met zijn verklaring er twee tot drie maal per week zijn familie te bezoeken. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk in dezelfde periode in het district Tirin Kot werkzaam te zijn geweest als politieagent en kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij er in de uitoefening van zijn beroep zou hebben ondervonden.

Deze vaststellingen volstaan om de het in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de grondigheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofd van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de aanwezigheid van een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te worden gewezen op het feit dat het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk is vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een verblijf in Shah Mansoor zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoen aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel beeld biedt op zijn reële verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER